

عبدلرسول جعفری ندوشن
آرزو جامعی ندوشن

چون دوستت دارم

گیوم موسو

Musso, Guillaume, 1974 موسو، گیوم
Parce que je t'aime, 2007 چون دوستت دارم

آرزو جامعی ندوشن، ۱۳۶۱.

عبدالرسول جعفری ندوشن، ۱۳۳۷.

ویراستار: آزاده سجادی نسب.

تهران: آویسا، ۱۳۹۳.

ص ۳۲۰

۹۷۸-۶۰۰-۷۳۰۸-۰۵-۹

فهرست نویسی بر اساس اطلاعات فیبا

داستان‌های فرانسه - قرن ۲۱.

۱۳۹۱ چ ۹/۵/ PQ۲۷۱۸

۸۴۳/۹۱۴

۳۶۰۸۹۳۶

چون دوستت دارم

نویسنده: گیوم موسو

مترجم: آرزو جامعی ندوشن

عبدالرسول جعفری ندوشن

ناشر: آویسا

ویراستار: آزاده سجادی نسب

صفحه‌آرا و طراح جلد: یاسمن معتمدی

نویت چاپ: اول

سال چاپ: زمستان ۹۳

شمارگان: ۱۰۰۰ جلد

قیمت: ۱۲۸۰۰ تومان

شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۷۳۰۸-۰۵-۹

حق چاپ و نشر برای ناشر محفوظ است.

تهران، شهرک گلستان، خیابان گلها، پنبشه دوم، مجتمع ناران، واحد ۲۵۱۲

تلفن: ۴۴۷۶۰۶۲۰۰-۱

www.avissapub.ir

مقدمه؟

بعضی سؤالات، هر چند پاسخ‌هایی هم به آنها داده شده باشد، بارها و بارها تکرار می‌شوند و زیبایی در این است که هر بار پاسخ‌ها متفاوت و گاهی متضادند.

برای من چند سؤال در طول زندگی خیلی تکرار شده و انگار پاسخ قطعی ندارد: آیا هر کتابی لاقلاً برای یک بار ارزش خواندن دارد؟ آیا نوشتن مقدمه برای کتاب الزامی است؟ اصلاً چرا برای کتاب‌ها مقدمه می‌نویسند؟ مرزهای آزادی برای نوشتن و سپس انتشار افکار و عقاید و تخیلات کجا هستند؟ آیا اصلاً مرزی وجود دارد و یا هرکسی هرچه خواست می‌تواند بنویسد و انتشار دهد؟ سانسور کردن پدیده‌های هنری مثل کتاب، شعر، نثر، فیلم و نقاشی مجاز است؟

در سال‌های جوانی پاسخ‌ها خیلی ساده بودند: هر کتابی ارزش یک‌بار خواندن را دارد. کتاب باید حتماً مقدمه داشته باشد. انسان در انتشار افکار و تخیلاتش آزاد است و محدودیتی نباید برای آن قائل شد. سانسور کار درستی نیست و باعث می‌شود افکار، ابداعات و خلاقیت‌ها قبل از قضاوت عموم توسط گروه خاصی نابود شود.

این روزها جدالی که در جوامع بشری، بین دولت‌ها و مردم و روشنفکران، در جریان است پاسخ به این سؤالات را خیلی سخت کرده و سؤالات بیشتری را پیش می‌آورد: آیا امروزه انسان‌ها آن قدر وقت دارند که هر کتاب را لااقل یک بار بخوانند؟ چگونه کتابی را برای خواندن انتخاب کنند؟ بهتر است پیشنهاد خواندن یک کتاب جدید را از چه کسی بگیرند؟

وقتی تضادهای فکری و اعتقادی بین مردم جدی و حساس است، آیا درست است همه نظرات یک نویسنده، نقاش، کاریکاتوریست و ... را در کل جامعه منتشر کرد؟ آیا بهتر نیست بسیاری از حرف‌ها برای مخاطبین خاص و در مکان‌ها و محل‌های خاص مطرح شود؟ عواقب و پیامد آزادی بدون مرز چیست؟ چه کسی حق دارد ممیزی یا سانسور کند؟ با چه شرایطی و در چه حد و حدودی؟ این حدود را چه کسی تعیین می‌کند؟ اینجاست که نقش مقدمه و مقدمه‌نویس پررنگ می‌شود، به خصوص وقتی فردی غیر از نویسنده کتاب پیشگفتار یا مقدمه را می‌نویسد.

افراد کتابخوان و کسانی که علائق خود را می‌شناسند، می‌توانند حتی از دیدن نام نویسنده مقدمه دریابند کتاب موردعلاقه‌شان هست یا نه؟ نویسنده مقدمه با وجدان و امانتدار، برای خواننده پیش‌داوری ایجاد نمی‌کند و سعی نمی‌کند به خواننده جهت بدهد و به یاد دارد که «آدم‌های بزرگ برای راهپیمایی دیگران راه می‌سازند و آدم‌های کوچک برای راهنمایی و راهبری دیگران» و بیشتر مطالبی را مطرح می‌کند که

در کتاب نیست. و خواندن کتاب، لذت بردن از آن و قضاوت در مورد موضوع را حق خواننده می‌داند. نظرات و اطلاعاتی را ارائه می‌کند که اولاً ارزش خواندن داشته باشند و کتاب کوچکی محسوب شوند، و ثانیاً با توضیح در خصوص شخص نویسنده و شرایط زمانی و مکانی نگارش و ترجمه آن، خواننده را برای انتخاب یاری دهند و اطلاعات مختصری به خواننده بدهند که در کتاب نیست.

«چون دوست دارم» ارزش خواندن دارد. و قابل ذکر است که از دیدگاه رضایتمند من: در ترجمه، ضمن رعایت امانت و بدون دستکاری در اصل مطلب، لغات و ادبیاتی که ممکن است با فرهنگ موجود جامعه ما در تضاد باشد، هوشمندانه تلطیف شده است. نویسنده کتاب توانسته است مخاطبین زیادی در کشورهای مختلف به‌خصوص در فرانسه پیدا کند. تا آنجایی که من می‌دانم این اولین کتابی است که از گیوم موسو در ایران چاپ شده است.

سید عبدالحمید حسینی زاده